

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ НЕЩО УЖАСНО СЕ ОКАЗА НА ВОЛЯ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

1

На този земен кораб взие попадна съвсем случайно. В плановите му не влизаше посещението на такава неприятна планета като Земята. Намираше се във фазата метаморф, бе изтърпял периода на неуправляемите изменения, който започва с настъпването на зимата и бе видим само в тази част на спектъра, недостъпна за възможностите на хората. Разбира се, един внимателен наблюдател би могъл да забележи избухванията отвреме навреме на едва забележима виолетова светлина, но затова би трябвало да знае, къде и кога да гледа. Отговорникът по товаренето не би могъл и да си представи, че на контейнера спи нещо невидимо. Той просто премина по целия ред, включи двигателите и с леко блъсване насочваше контейнерите по гравитационната лента към отворения люк.

Петия контейнер бе този, на който си почиваше взие. Астронавтът не би могъл да знае, че отправя в свободен полет към Земята неканен и чуждороден организъм. Не се досещаше за това и взieto, докато люкът не се затвори и в трюма със съскане не нахлу смес от кислород и азот. Пришълецът не бе дишал досега подобни газове, но в стадия метаморф бе способен бързо и ефективно да се приспособява към отровните пари, проникващи в метаболиращите клетки.

Първото нещо, което направи, бе да изучи околното пространство с чувствителните си към всички области на спектъра възприемащи органи. Няколко минути по-късно взие знаеше:

... че се намира в обширно тъмно пространство, запълнено с наредени сандъци, които съдържат различни минерални и растителни продукти от родната му планета; главно клонки на дърветата „зелен огън“, а също и други предмети, без стойност за самия взие...

... че това пространство се ограничава от стени, метални и огънати...

... че веднага зад стените започва безвъздушно пространство, подобно на това, което се простира между планетите...

... че цялата тази затворена система изпитва ускорение...

... че това, следователно е космически кораб, който стремително се отдалечава от планетата на взие, че пропастта пустота вече е станала десет диаметра на планетата и с нарастваща скорост се разширява...

... че вече е невъзможно, дори и за едно взие във фаза метаморф, да напусне кораба...

... че ако той не помоли екипажа да се върне обратно, ще бъде принуден да извърши едно дълго и унило пътешествие до непозната и най-вероятно отвратителна планета, животът на която, в най-добрия случай, е съпроводен с неудобства, а възможно и с опасности. Той е откъснат от своята цивилизация. Той ще пропусне Фестивала на Промените. Той ще пропусне Светото Затъмнение. Той няма да вземе участие в пролетния Морски Прилив. И още какво ли ще трябва да изтърпи?

На кораба се намираха шест човешки същество. Като извади напред сетивата си взие се опита да проникне в мозъка им. Макар и хората да не идваха за първи път на родната му планета, той никога не бе се опитвал да влезе в контакт с тях и още никога не ми беше така трудно. Той плъзна мъглявото пипало на мисълта и тръгна по коридорите, като търсеше следи на човешкия разум. Май тук? Светенето на електрическата активност вътре в костеното кълбо подсказваше: тук има мозък, мозък, работещ мозък. Но защо е обкръжен със стена? Взие се опита да я пробие и неочаквано за него бе отхвърлен назад. Това така го поразил, че го извади от релси. Какви са тези същества, щом мозъкът им е затворен за обикновен контакт?

Взие продължи пътя си. Натъкна се на нов мозък. И отново — закрит. И още един. И още един. Започна да се страхува. Мантията му се разтрепера. Енергията на излъчване свали честотата си до тази на видимия спектър, а после нервно подскочи нагоре към късите вълни. Дори самото му тяло, за негово най-голямо объркване, бе претърпяло поредица бързи и произволни метаморфози. От кълбовидно бе станало кубично, вътрешно хаотично, като се бе превърнало в клетка от тънки нишки, свързани единствено с пулсиращата сила на собственото му „аз“. И нищо не можеше да направи. С усилие преодоля режещата болка и отново се застави да приеме кълбовидната форма, като продължи да изследва кораба, но мрачно отбеляза, че сега

от родната му планета го дели разстояние от половин звездна единица. Изгуби всякаква надежда, но продължи опитите си да проникне в съзнанието на екипажа, само и само да довърши докрай работата си.

Дори и да успее да установи контакт, как ще им обясни бедственото си положение, а дори и да обясни, то защо хората ще са длъжни да му помогнат? Въпреки това продължи да броди по кораба. Когато...

Най-после! Отворен мозък. И никаква стена. Просто чудо! Взе се нахвърли на него, преодолявайки в движение радостта и удивлението си и изливаше мъката си.

— Чуйте ме, моля ви. Едно нещастно нехуманоидно същество е попаднало случайно на кораба по време на товаренето. То не е приспособено и по обмяната на веществата и по психиката си за продължителен престой на Земята. Моли да го извините за нанесеното безпокойство, моли да го върнете на планетата му, от която преди малко стартирахте, съжалява за нарушаването на разписанието, но се надява, че неговата смирена молба може да бъде изпълнена. Вие разбрахте ли ме? Едно нещастно нехуманоидно същество е попаднало случайно...

2

Лейтенант Фалкърк трябваше да спи веднага след старта. Това си беше в реда на нещата. Той се бе изморил докато, товареше контейнерите, включваше двигателите, попълваше декларациите за товарите... Сега можеше да си позволи почивка — корабът излезе в космоса — и нека другите довършат останалото. Затова веднага се обтегна на леглото, щом взеха курс към Земята. Полагаха му се шест часа сън.

А долу се въртяха инерционните поглъщачи, изсмукваха енергията, увеличаваха ускорението и корабът се носеше през пространството със скорост, която ще достигне галактическата величина, още преди да се събуди. Налегна го дрямка. Досега нещата вървяха добре: дървесината на „зеления огън“ бе достатъчно, имаше и цяла купчина интересни растения, а и различните минерали, които... Фалкърк заспа. Скоро засънува нещо приятно, душата му се освободи от грижите и тялото се отпусна...

И тогава в мозъка се размърда черна топка.

Мрачно и горещо свети пурпурното слънце. Нещо леко допира главата му. Лежи на голяма бяла плоча сред пламтяща пустиня. Не може да мръдне. Трудно му е да диша. Гравитацията като ужасна преса натиска, чупи и сплесква костите му. Наоколо стоят фигури с качулки на главата и само очите им се виждат през прорезите. Те го сочат с пръсти, смеят се, разменят си нечленоразделни звуци на непознат език. Кожата му се топи и придобива нов строеж. В тялото се зараждат бодли и през всяка поричка си пробиват път навън. Той е в огнени клещи. Една тънка и червеникава ръка с изсъхнали пръсти като лапи на краб се размахва пред лицето му. И го драска, драска, драска. Потича кръв, гъста и провлачена. Обхващат го тръпки, опитва се да седне... повдига ръце и на плочата остават парчета потръпваща плът... сяда...

Събуди се с вик, като трепереше с цялото си тяло.

Ехото на вопъла му още звучеше в собствените му уши, докато зрението свикне със светлината. Лейтенантът, командира на кораба, го разтърсваше за рамото.

— Какво ти става?

Фалкърк се опита да отговори, но думите не се откъсваха от езика му. Разбра, че е изпаднал в шок с халюцинации, но в същото време едната половина на мозъка убеждаваше другата, че сънят е свършил. Спомни си какво трябва да прави при такива кризи и започна да брой бързо числата в обратен ред. Успокои се, макар душевното сътресение да не мина съвсем.

— Кошмари — каза той дрезгаво. — Ама че работа. Никога досега не съм имал такива ярки сънища.

Командирът Родригес въздъхна с облекчение. Ясно бе, че не бива да се разстройва от такова нещо.

— Да ти дам ли успокоително?

Фалкърк поклати отрицателно глава.

— Благодаря. Ще се справя и така.

Но в душата остана нещо от съня. Мина повече от час преди да затвори очи, но лекото дремене, при което мозъкът стоеше като на стража и го пазеше от завръщането на вледеняващите кръвта фантазии, не му обещаваха почивка и възстановяване. Около час преди определеното време за събуждане, той подскочи от дивия вопъл, който се разнесе от другата страна на каютата.

Лейтенант Родригес сънуваше кошмари.

3

Когато след месец корабът извърши кацане на Земята, бе подложен, както гласеше правилникът, на дезинфекция, преди на екипажът да бъде разрешено да напусне космодрума и да започне разтоварването. Външната обвивка на корпуса бе залята със специална течност, която убиваше всякакви микроорганизми, които биха могли да бъдат донесени от други планети и така почистваше повърхността.

Екипажът мина през дезинфекционната секция и се насочи към карантинната палата, без да излиза навън. Цялата атмосфера на кораба бе прокарана през филтри, където бе напълно очистена, а всички помещения бяха подложени на стерилизация от шест етапа, като се започваше с час пълен вакуум и се завършваше с час неутронно облъчване.

Тези процедури доставиха на взие известни неудобства, понеже се намираше в доста ниска енергетична фаза, до която бе стигнал след няколко неуспешни опити да установи контакт с астронавтите. Сега пък бе принуден да се приспособява към не много приятните процедури, които се сменяха една след друга без прекъсване. Дори и организъм, който притежава такава съвършена приспособимост, също се уморява. И в същото време, когато дезинфекционната команда на космодрума докладваше, че корабът е напълно почистен от чужди форми на живот, взие се чувстваше неимоверно изтощен.

Трюмът отново се изпълни с познатата му смес от кислород и азот. Взие възприе това едва ли не с радост. В сравнение с това което изтърпя, в нея му беше най-добре. Люкът се отвори, влязоха докери и започнаха да подготвят контейнерите за разтоварване.

Взие се възползува от мига, направи си крака и напусна кораба. Оказа се на обширна бетонирана повърхност, оградена от масивни сгради. На синьото небе сияеше жълто слънце, а инфрачервените лъчи така се изливаха наоколо, че той бе принуден да вземе необходимите защитни мерки и така да отрази излишъка им. Едновременно с това се предпази и от пробождащото въздействие на тези ужасни

хидрокарбонатни съставки на атмосферата, дивия шум и нарастващата носталгия, заплашваща да наруши органичната му стабилност.

Носталгия изпита още при първия поглед към непознатия и безстрастен свят. Как ще се върне в къщи? Как ще създаде контакт? Взие не усещаше нищо друго освен затворени мозъци, запушени като семе в обвивката си. Наистина, от време навреме някой мозък се открехваше, но дори и тогава не му обръщаха внимание.

Може би тук е иначе. Възможно е астронавтите по някаква причина да са невъзприемчиви към контакт, а тук да се намери по-подходящ към взаимодействие мозък. Може би? Може би! Взие бе близко до отчаянието, шзтича бързо през полето и хлътна в първото попаднало на пътя му здание, където усети отворен мозък. Тук имаше много хора на няколкото етажа и отворени мозъци се срещаха доста често. Той засече най-близкия мозък и настойчиво и с надежда го докосна с крайчето на своя мозък.

— Чуйте ме, моля ви. Аз не ви желая злото. Едно нехуманоидно същество е попаднало на планетата ви по стечение на неблагоприятни обстоятелства и иска единствено колкото се може по-бързо да се върне на своята планета...

Кардиологичното отделение на болницата при Лонг Айлендския космодрум се намираше на първия етаж в далечния ъгъл на сградата. Дори когато пациентите се подлагаха на гравитерапия, това не оказваше влияние на гравитационното поле в останалите части на сградата. Както винаги болницата беше пълна — хората след космически полет често се чувствуваха зле и повечето биваха приемани веднага за лечение. Сега десет души очакваха да им присадят сърце, девет лежаха след присаждането, пет души бяха в критично състояние, на трима се планираше регенерация на сърдечните клапи, един пациент бе с повредена аорта и девет или десет души имаха различни оплаквания.

Повечето болни лежаха в антигравитационни устройства, които премахваха въздействието на земното притегляне на повредените органи, докато хората с регенерации се намираха в нормални условия и така сърцата им придобиваха силата и пъргавината, която им бе нужна. Репутацията на болницата бе превъзходна, а смъртността бе на най-ниското ниво на това полукълбо.

И загубата на двама пациенти за едно утро бе тежък удар за целия персонал.

В девет часа и седемнадесет минути мониторът на мисис Малдонато на осемдесет и седем години пламна целия в червено. След пътешествието по системата на Юпитер се възроди ендокардита ѝ, а при нейните слаби жизнени сили не биваше да се подлага на бавна регенерация. Затова ѝ присадиха синтетичен орган и нещата две седмици вървяха добре. Но изведнъж управляващият център на болницата получи зловещи телеметрични данни от леглото на мисис Малдонато:

- сърдечна активност — нула
- дишане — нула
- пулс — нула
- кръвно налягане — нула

И въобще всичко — нула, нула, нула. На енцефалограмата имаше пик — сякаш бе преживяла рязък и силен шок, следваше около две минути нередовна активност и... сприране на мозъчната дейност. Преди някой от персонала да изтича до леглото ѝ, в действие се включи апаратурата за електрическа и химическа реанимация, но... без никакъв резултат: силният мозъчен кръвоизлив, станал съвсем неочаквано, бе довел до летален изход.

В девет часа и двадесет и осем минути стана вторият случай. Мистър Гинес на петдесет и една година получи коронарна емболия на третия ден след операцията. При това със същата последователност на събитията. Силното нервно напрежение завърши с моментална и фатална реакция на организма. Реанимационните процедури не помогнаха. Никой от лекарите в болницата не намери подходящо обяснение на тази смърт. Както и при мисис Малдонато, той спокойно спеше и жизнените му функции бяха нормални до мига на нещастieto.

— Сякаш някой им е извикал силно на ухото „БАХ“! — измърмори един от лекарите, който си блъскаше главата над листа на болестта. Той посочи с показалец резкия скок на енцефалограмата. — Или са ги мъчили непоносими кошмари, от които не са могли да се отърват. Но никой от тях не е викал за помощ сестрата. А и от кошмари не може да се заразиш.

За главният невропатолог доктор Питър Мукерджи сутришната визитация на шестия етаж започна този ден с тихото гласче на микрофона закрепен зад лявото му ухо. Молеха го веднага да се свържи с карантинния блок.

— Какво им става на тези хора — опъна се доктор Мукерджи, — не могат ли да изчакат известно време? така съм зает сега, че...

— Молят ви веднага да отидете там.

— Нали знаеш, едно момиче е в кома, след петнадесет минути ще е готова за телетерапията. Тя ме очаква. Аз съм единствената ѝ връзка с белия свят. Ако не отида...

— Молят ви, доктор Мукерджи, веднага да отидете!

— И защо на тези карантинници им е притрябвал невропатолог, при това мигновено? Дайте ми възможност първо да се погрижа за момичето и след четиридесет и пет минути съм на ваше разположение.

— Доктор Мукерджи...

Нямаше никакъв смисъл да спори с машината. Мукерджи сподави бликналия гняв. Родът му се славеше с избухливи характери, страст към кърито и телепатичен дар. Натисна копчето на централата и със сърдит глас каза да променят сутрешното разписание.

— Въведете половин час забавяне — мрачно произнесе той. — Както виждате, нищо не мога да направя. Привикват ме в карантината.

Компютърът се оказа достатъчно съобразителен да поръча авторолер. Когато се оказа извън болницата го чакаше кола. Пътуването по космодрума продължи само три минути и докторът не успя да се успокои. Екранът над вратата хвана значката му в кадър и системата за охрана я позна. От микрофона се чу важен глас:

— Чакат ви в стая 403, доктор Мукерджи.

Това помещение се оказа кабинет за наблюдение, разделен по средата с дебела стъклена стена. Той беше в общата част на зданието, а в другата половина, принадлежаща на карантината, полулежаха в легла шест измъчени астронавти. Към доктора се приближиха трима души

от персонала на карантината. Раздразнението на Мукерджи изчезна, като видя, че един от тях е неговият стар институтски приятел Ри Накадаи. Миниатюрният японец бе с една година по-възрастен от него, понякога се виждаха по обедите в универмага на космодрума, а в близкото минало бяха нещо като сиамските близнаци. Но сега, поради непрекъснатата им заетост, нямаша възможност да се виждат с месеци.

— Пит — веднага започна Накадаи, — да си чувал някога за епидемия от кошмари?

— Какво?

Накадаи посочи хората в карантинното помещение.

— Тези момчета преди известно време се върнаха от полет до звездата Нортън. Корабът им е докарал дървесина от вида „зелен огън“. Физическото им състояние е прекрасно и аз отдавна да ги бях пуснал, ако нямаше нещо любопитно. Всички са със симптоми на крайно нервно изтощение, което, както те казват, се дължи на факта, че на практика не са спали в течение на целия полет, или около месец. Причината — мъчителни кошмари, така реалистични, че изсмукват мозъка със сънищата, всеки път щом легнат да спят. Звучи диво, нали? Затова си помислих да преминат неврологичен преглед. Може да са заразени с някаква церебрална инфекция?

Мукерджи се намръщи.

— И затова ме откъсна от пациентите ми, Ри?

— Поговори с тях — каза Накадаи. — Това може да те заинтересува малко.

Мукерджи погледна астронавтите.

— Добре. Каква е картината на тези кошмари?

Първи започна един висок и симпатичен човек, който се нарече лейтенант Фалкърк:

— Аз съм първата жертва. Стана веднага след старта. Трябва да кажа, че винаги ми е вървяло в тегленото на жребии. Нещата бяха така, сякаш нещо докосна мозъка ми и го напълни със страшни кошмари. И напълно достоверни. Струваше ми се, че се задушавам, че тялото ми се превръща в чуждо, че кръвта ми тече от всяка пора... — Фалкърк настръхна. — Като лош сън, но много по-силен и ярък. След няколко часа същото се случи с командира, лейтенант Родригес. Картините бяха други, но ефектът — същия. И поне петдесет пъти по-ярък от обикновен сън. После и останалите лягаха и се събуждаха с викове.

Двама завършиха с това, че през последните три седмици се поддържаха единствено с тонизиращи таблетки. Ние сме доста уравновесени хора, докторе, обучени сме на много неща. Но такива сънища... до добро няма да ни доведат. И не толкова виденията, колкото тяхната интензивност и реалистичност.

— Тези сънища непрекъснато са възниквали по време на полета, нали? — запита Мукерджи.

— Всеки път щом лягахме. Стигна се дотам, да се страхуваме да задремем, защото знаехме, че дяволите отново ще се разиграят в главите ни. Пиехме сънотворни лекарства, но дори и тогава виждахме сънища, макар мозъците ни да бяха така натъпкани, че не можеше и да си представим, че в подобно състояние сме способни нещо да сънуваме. Чума от кошмари, докторе. Епидемия.

— Кога стана за последен път?

— По време на съня преди кацането.

— И никой още не е спал оттогава?

— Не — отвърна Фалкърк.

Още един астронавт се намеси в разговора:

— Не го каза съвсем ясно, докторе. Това са сънища-убийци. Те разрушават мозъка. Ние бихме се радвали да полудеем, ако това ни донесе облекчение или ни избави от кошмарите.

Мукерджи започна да чука с пръсти по стъклото и се замисли за друг подобен случай. Но така и не откри. Знаеше множество случаи с халюцинации, епизоди, когато цели тълпи са се убеждавали, че виждат богове, демони, чудеса, оживели мъртъвци, огнени знаци по небето... Но последователна серия халюцинации, наблюдавани от цял един екипаж от силни и целеустремени астронавти по време на сън?... Това не влизаше в привичните рамки.

Накадаи каза:

— Пит, те имат предположение, какво всъщност е станало. Идеята е дива, но кой знае...

— Каква е тази идея?

Фалкърк с труд се усмихна:

— Въобще, фантастика, докторе.

— Карай, карай.

— Е, нещо сме внесли със себе си на кораба. Някакво телепатично същество, което бърка в мозъците ни всеки път, когато

заспиваме. Това, което възприемаме като кошмар, е, възможно, промъкващо се същество в черепа ни по време на сън.

— Ако то е било с нас през цялото време — намеси се още един астронавт, — възможно е, да се намира на борда на кораба... Или е избягало сега в града.

— Невидимата Кашмарна Заплаха? — произнесе Мукерджи с едва забележима усмивка. — нещо не ми се вярва.

— Но нали има телепатични същества — възрази Фалкърк.

— Знам това — подхвърли Мукерджи. — Нали имам щастието да съм едно от тях.

— Извинете, докторе, ако...

— Но това не ме заставя, да търся телепатия под всяко храстче. Същевременно, не мислете, че напълно изключвам тази възможност. Но ми се струва, че по-скоро вие сте се заразили от нещо като възпаление на мозъка. Вирусна болест, приличаща на енцефалит, която се проявява във форма на хронически халюцинации — той забеляза, че астронавтите се спогледаха смутено. Изглежда, те предпочитаха да се окажат жертва на неизвестно чудовище, което ги измъчва вътрешно, отколкото на някакъв си вирус, попаднал в мозъка им. — Аз не казвам, че е така. Просто разглеждам различни хипотези. Ние ще знаем повече, когато извършим известни изследвания. — Мукерджи погледна часовника си и се обърна към Накадаи. — Ри, едва ли сега ще успея да открия нещо важно, а и трябва да навестя пациентите си. Искам тези момци да минат пълно неврологично обследване. Когато всичко бъде готово, обади ми се в кабинета. Нека тестовете следват разпръснато, като ги карай да спят по двама след всяка серия. Ще изпратя техници, които да ти помогнат за настройката на телеметрията. Ако кошмарите продължат, трябва да съм в течение.

— Това вече е друг разговор.

— Нека се подпишат, че са съгласни да бъдат обследвани. Ще направя предварителното сондиране на мозъка, веднага щом при мен се появят резултатите. Разбира се, карантината трябва да продължава. Това нещо може да е заразно. Трябва да бъдем предпазливи.

Накадаи кимна. Мукерджи се усмихна професионално на астронавтите и излезе, като дълбоко се замисли. Хм, вирус на кошмари? Чужд организъм, който бърка в мозъците и остава невидим? Така и не разбра, коя от тези хипотези повече му харесваше. Впрочем,

съществувахе възможност за някакво съвсем прозаично обяснение на този месец, изпълнен с отвратителни сънища: повреда в системата за приготвяне на храната или шегички на възстановителя на въздуха. Какво просто и примитивно обяснение.

Напълно е възможно.

Когато това стана за първи път взие даже не разбра, какво се е случило. Той се докосна до човешкия мозък и реакцията бе незабавна и бурна. Той бе изхвърлен назад и изплашен от бурната ярост на отговора. Само след миг вече не бе в състояние да намери този мозък. Възможно е, помисли си, това да е някакъв защитен механизъм, с който хората предпазват мозъка си от неканена намеса. Но му изглеждаше малко вероятно, защото човешкият мозък и така бе надеждно защитен през по-голямата част на времето. На кораба трябваше да преодолява силна турбулентност всеки път, когато се опитваше да минава през стената, пазеща мозъците на членовете на екипажа — сякаш хората съвсем не се стремяха да влизат с него в ментоконтакт. С подобно свършена изолация и пълно прекъсване на сигнала не беше се сблъсквал досега. Макар и объркан предприе нов опит, като се насочи към отворения мозък, който се намираше наблизко до този, който изчезна преди миг.

— Само малко внимание, моля, изслушайте ме, бъдете добри към нещастния пришълец от друга планета, жертва на нещастно стечение на обстоятелствата...

Отново го връхлетя силна реакция: неочаквана и ужасна вълна на ментална енергия, нагнетяване на страх, болка и шок. Мигновено се възцари пълно мълчание, сякаш мозъка бе скрит зад непроницаема стена. Къде сте? Къде изчезнахте? Взие изпадна в отчаяние и затова рискува, като оформи оптичен рецептор. Започна да се оглежда с помощта на видимата част на спектъра. Човекът лежеше не един креват и бе заобиколен от някаква сложна апаратура. Тук там пламваха светлини. Хора с развълнувани лица тичаха към леглото. А човекът бе съвсем спокоен и не помръдна дори, когато отгоре се спусна механическа ръка и заби в гърдите му дълга и блестяща игла.

Внезапно взие разбра всичко.

Двама души бяха прекратили своето съществуване!

Взие побърза да вмъкне в себе си оптичния рецептор и се сви в едно закрито ъгълче, където се захвана да обмисля случилото се. Дадено: двама души са умрели. Дадено: смъртта им е настъпила непосредствено след предаването на ментални съобщения. Пита се: не се ли явява менталното съобщение причина за това?

Предположението, че е станал причина за смъртта на двама души бе за него нещо ужасно и по тялото му премина такава тръпка, че то се сви в стегнато тежко кълбо, в което мислите се бяха сплели хаотично. Потрябваха му няколко минути преди да си възвърне работоспособността. Ако опитите да се свърже с хората водят до такива ужасни последствия, то надеждите да намери помощ са така нищожни. Нима може да търси контакт с хората, когато...

Появи се спасителна мисъл. Взие разбра, че е избързал с изводите, като е взел под внимание само това, което лежи на повърхността и е пропуснал силния контрадовод. В течение на цялото пътешествие взие бе влизал в контакт с хората от екипажа и никой от тях не бе прекратил съществуването си. Очевидно следваше, че хората могат да поддържат връзка с мозъка на взие. Значи, контактът непосредствено не се явяваше причина за смъртта на тези двама души.

Възможно бе взие и в двата случая да се е натъквал на хора, които са се намирали на прага на смъртта. Не беше ли това място, където се събират хора, чийто край е близък? Не би ли настъпил този край дори в случай, че взие не беше се опитал да направи връзка с тях? Беше ли неговия опит достатъчен да ги лиши от останалата в тях енергия и да им помогне да прекратят съдбоносния праг. Взие не знаеше това. Беше просто досадно да се изброяват, колко важни фактори не му достигаха. Ясно му беше само едно: времето му изтича. Ако в близко време не му помогнат, ще започне разпадане на системата за обмяна на веществата с последващо снижаване на метаморфната активност и фаталната загуба на способността да се приспособява с... неизбежния край.

Взие нямаше никакъв избор. Да продължи опитите да се свърже с хората, бе единствената му надежда да оцелее. Той внимателно и свенливо се захвана за търсене на нов чувствителен мозък. Този е блокиран. И този! И този! Никаква пролука!

Започна да допуска, че бариерите са измислени само и само да не допуснат въздействие върху мозъка на чуждороден разум или да се

огради човека от всякакъв вид ментален допир с другите хора. Но взие не бе забелязал подобни контакти между хората нито на кораба, нито на планетата им. Ама че странна раса!

Може би имаше смисъл да направи проверка на различните етажи на сградата? Той се плъзна под затворената врата и по служебното стълбище се промъкна на горния етаж. И отново започна търсенето си. Затворен мозък. И още един. Е още. А, ето един отворен. Взие се приготви да изпрати съобщението си. Но заради безопасността намали мощността на предаването и изпусна само дребничко мислено езиче:

— Чувате ли ме? С вас говори попаднало в беда извънземно същество. То моли за помощ. Желаете...

Отвърна му рязко и жилещо чувство на недоволство, без думи, но изпълнено с враждебност. Взие побърза да отстъпи. Изплашено зачака още един край на съществуване. Не, този път човешкия мозък продължи да работи, макар повече да не беше отворен — обви се с обичайната си ограда. Взие падна духом и отпълзя настрана. Отново неуспех. Но макар и кратък имаше ментоконтакт! Нима няма никакъв начин да се свърже с тези същества? Той продължи мрачно да търси чувствителни мозъци. И какво друго всъщност му оставаше?

Визитата на доктор Мукерджи в карантинното отделение забави с четиридесет минути сутришната визитация. Това доста го раздазни. Той не обвиняваше карантинниците за това, че са го обезпокоили заради разказите на астронавтите, но не смяташе тази загадъчна история за толкова сериозна, та да го викат така настойчиво. Каквото и да е там с тези астронавти, то скоро ще се установи, а и те са надеждно изолирани от останалия свят. Накадаи би трябвало да извърши поне известен брой тестове, преди да го вика. Вместо това отне от времето на пациентите му.

Мукерджи започна със закъснение сутришната си визитация, като непрекъснато си напомняше, че трябва да се успокои. Нито за пациентите му, нито за него щеше да бъде добре, ако се яви при тях развълнуван и раздразнен. Той трябва да бъде лекар, а не източник на безпокойство. Затова си позволи да загуби още няколко секунди за ритуала на успокояването. Когато влезе във вратата на първата палата, където лежеше Сатина Ренс, той беше вече напълно отпуснат и дружелюбен.

Момичето лежеше на лявата си страна със затворени очи: нежната шестнадесетгодишна девойка имаше изтънчени черти на лицето и дълги, меки и златисти коси. Замрежваше я паяжината на мониторната система. От четиринадесет месеца не идваше в съзнание, от които дванадесет прекара тук в болницата, като последните шест бе под наблюдението на доктор Мукерджи.

Родителите на момичето бяха решили да отбележат започването на ваканцията с посещението на един от курортите на Титан. Тогава било най-подходящото време да се любуват на пръстените на Сатурн. Много труд им бил необходим да получат разрешение за достъп до резервата в Купола на Галилей, където се оказали в онзи нещастен ден, когато силно титанотресение разрушило купола и хиляди туристи се оказали в отровната метанова атмосфера на ледения спътник на Сатурн.

Сатина се оказала една от тези, на които им провървяло. Не погълнала нито глътка отровни пари, тъй като екскурзовода, с който разговаряла в този миг, успял да ѝ надене на лицето кислородна маска. Така оцеляла. Роднините ѝ загинали. Но съзнанието така и не се върнало. Тя изпаднала в кома. Внимателният преглед извършен на Земята, показал, че попадналият вътре метан не е довел до никакви сериозни вреди на мозъка ѝ, организмът ѝ не пострадал, но тя се страхувала да се събуди. Такава била реакцията на шока.

Мукерджи бил сигурен, че тя би предпочела да проспие живота си, отколкото да се върне към кошмарната за нея действителност. Той се научи да поддържа телепатична връзка с момичето, но не успяваше да я излекува от предизвиканата травма и да я върне с света на настоящето.

Започна да се подготвя за контакта. За него телепатията не беше леко, от само себе си проявяващо се явление, а „четенето“ на мисли бе напрегната работа, толкова трудна и уморителна, като крос или запаметяването наизуст на дълъг откъс от „Хамлет“. Въпреки опасенията на някои, той не беше способен от пръв поглед да възприеме спотаени мисли. Да стигне до другия мозък, трябваше да премине през предварителна процедура на „разгриване“ и проникване, като дори настройването на нечия „дълга вълна“ бе продължителна работа. Свързана информация започваше да идва до него едва след деветия или десетия опит.

Дванадесет поколения от рода Мукерджи притежаваха този дар и го поддържаха с внимателно разчетени и осъществени бракове, да запазят благоприятното съчетание на гените. Той бе най-надарен от предшествениците си, макар да трябваше още столетие или дори две, преди да се появи истински телепат. Въпреки това доктор Мукерджи имаше прекрасната възможност да използва таланта си за мозъчен контакт, което и правеше. Знаеше, че много негови деди в миналите времена са били принудени да крият дара си от околните, защото дори в Индия биха ги сметнали за вампири и биха ги изгонили от обществото.

Внимателно постави мургавата си ръка на бледата китка на Сатина. Физическият допир бе необходим да закрепим менталната връзка. Съсредоточи се за проникване. След няколко месеца телетерапия мозъкът ѝ бе чувствителен към въздействие. Той можеше

да прескача междинните степени и да се съединява с метежната ѝ душа веднага без продължително загряване.

Очите на Мукерджи бяха затворени. Като сгъстяване на сиволилава мъгла виждаше мозъка на Сатина. Приближи се до него и проникна нежно вътре. От дълбините на съзнанието ѝ изплава въпросителен знак.

— Кой е? Вие ли сте, докторе?

— Аз съм. Как си, Сатина?

— Добре. Съвсем добре.

— Още ли ти се спи?

— Тук е така спокойно, докторе.

— Така е. Представям си го. Но да бе видяла, колко е хубаво днес. Денят е прекрасен. Лято е. Слънцето грее от синьото небе. Леят се багри. Какво ще кажеш да се изкъпеш? Ти обичаш ли да се къпеш? — съсредоточи се на картината на къпането: студен планински поток, дълбок вир, в който се излива водопад, възхитителната студенина вътре в тялото, когато се гмуркаш, кристалните струи, които охлаждаха топлата кожа, смеха на приятелите, плясъците, силното и бързо течение, носещо я към другия бряг...

— Тук ми е по-добре — отвърна тя.

— Може би ти повече обичаш да плаваш във въздуха? — той се съсредоточи на прелестите на свободния полет: регулатор на гравитацията на пояса, тя стремително се издига на височина и лети, лети над полета и долини, а до нея приятелите, тялото и е отпуснато напълно, в безтегловност, търси възходящите въздушни потоци, издига си докато земята под нея не се превръща в зелени и кафяви петна, гледа дребните къщи, смешните машинки, преминава над ширнало се сребърно езеро, планира над тъмна и мрачна гора, където могъщите канадски елхи се притискат плътно една до друга, а сега просто лежи на гръб, допряла крак до крак, ръцете са поставени под главата, слънчевите лъчи я гаят по бузите, а под нея има стотина метра пустота...

Сатина не се хвана на тази въдица. Предпочиташе да си остане там, където си беше. Изкушението със свободния полет не успя.

Мукерджи нямаше повече енергия да направи трети опит да я изтръгне от комата. Вместо това се върна към чисто медицинските задачи и се опита да напипа източника на травмата, който

преграждаше пътя и към света. Страхът, в това нямаше никакво съмнение; тази ужасна пукнатина в купола бе разсякла понятията ѝ за безопасност, вида на родителите и брат ѝ, които умираха пред очите ѝ; миризмата на блато на атмосферата на Титан я блъскаше в ноздрите... Несъмнено всичко бе заедно, но хората са се оправяли и от по-лоши нещастия. Защо ѝ се иска така да се оттегли от живота? Защо да не сложи край на ужасното минало и да започне нов живот?

Тя се страхува от него. И отчаяно се защитава. Не иска той да се рови в мозъка ѝ. Всичките им срещи завършваха по един и същи начин: Сатина се вкопчваше в убежището си, Сатина решително пресичаше всеки опит да я измъкнат от доброволното ѝ заточение. Продължаваше да се надява, че някога тя ще отслаби защитата. Но явно скоро няма да стане. Той внимателно отстъпи от центъра на мозъка ѝ, като заговори на по-далечно ниво.

— Време е да тръгваш на училище, Сатина.

— Още не. Ваканцията ми беше така кратка.

— О, съвсем не беше кратка.

— Нима три седмици не са малко?

— Четиринадесет месеца, а не три седмици — каза Мукерджи.

— Това не може да бъде. Ние тръгнахме за Титан преди... беше седмицата преди Рождество и...

— Сатина, на колко години си?

— През април ще навърша петнадесет.

— Не е истина — каза той. — Този април мина, както и следващият. Преди два месеца навърши шестнадесет години. Така е, Сатина.

— Това не може да бъде, докторе. За момичетата шестнадесетият рожден ден е нещо особено, нима сте го забравили? Моите родители се канеха да канят много гости. Щяха да дойдат и всички мои приятели. Щеше да свири оркестър от девет работи със синтезатори. Помня, че нищо такова нямаше, така че, как бих могла да навърша тогава шестнадесет години.

Силите му свършваха. Неговият ментосигнал отслабваше. Не можеше да намери в себе си достатъчно енергия и да каже, че тя отново блокира действителността, че родителите ѝ са мъртви, че времето тече, докато тя лежи тук, че вече е прекалено късно да празнува Светлата Шестнадесет Годишна Възраст...

— Ние ще поговорим за това... друг път, Сатина... Ще се видим... утре... сутринта... утре... сутринта...

— Не си отивайте така бързо, докторе! — но той не можеше повече да поддържа контакта и го прекъсна.

Изправи се и поклати глава. Какъв срам, помисли си той, какъв срам. Когато напусна палатата, краката му трепереха. Спря се за миг в хола, облегна се на затворената врата и изтри потното си чело. Той не бе мръднал и крачка напред със Сатина. Успял бе бързо да влезе в допир с нея, но нищо повече. Така и не успя да отслаби комата ѝ. На нея ѝ беше много удобно в онзи илюзорен свят и той нито телепатически, нито по друг начин не успяваше да я изтръгне оттам.

Мукерджи въздъхна и като преодоля усиливащото се чувство на отпуснатост, отвори вратата на следващата палата.

Операцията вървеше по мед и масло. Няколко студенти по медицина от трети курс изучаваха великолепната техника на доктор Хемънд от галерията на операционната както непосредствено, така и с помощта на индивидуални екрани. Диагнозата на възрастния пациент бе рак на главния мозък. От камерата за поддържане на жизнените процеси стърчаха главата и рамената му. Черепът бе обръснат, а нарисуваните сини линии и червени точки показваха разположението на тумора. Хирургът завърши нагласяването на лазерите, с които трябваше да унищожи коварното образование. Най-трудното бе минало. Оставаше само да даде на лазерите пълна мощност и да насочи тънките им лъчи в мозъка. Такава черепна хирургия бе напълно безкръвна, защото лъчите проникваха през най-дребните отворчета и като пронизваха от различни страни тумора, го унищожаваха, без да причиняват никакви повреди на здравите тъкани на мозъка. В подобни операции на планиране са поддава всичко. Щом се определят точните контури на тумора и лазерите са насочени правилно, работата може да се довърши от всеки студент.

За доктор Хемънд цялата тази процедура бе досадна. През годината извършваше поне стотина подобни операции. Той даде знак: на лазерния пулт замига предупредителна светлина. Студентите пристъпиха напред...

Но щом лъчите на лазерите се устремиха към главата на болния, неговото лице се изкриви в такава дива гримаса, сякаш от дълбините на натъпкания му с наркотици мозък бе изплувало някакво ужасно видение. Ноздрите му се издуха, устните — стиснаха, а очите се разтвориха широко. Той се опитваше да вика нещо. Конвулсивно се загърчи и обърна глава настрана. Лазерните лъчи влязоха дълбоко в лявото полукълбо на мозъка, далеч от начертаните контури. Дясната страна на лицето му увисна — паралич! Студентите объркано се спогледаха.

Заше метеният от станалото доктор Хемънд все пак съобрази и с бързо движение изключи лазерите. После обхванат от вълнение се хвана за операционната маса с двете си ръце и загледа показанията на стрелките и лентите, които показваха подробностите на неуспялата операция. Туморът бе останал недокоснат, а обширна здрава област на мозъка се оказа повредена.

— Просто невероятно — мърмореше доктор Хемънд. — Просто невероятно.

После с бързи крачки отиде до другия край на масата и започна да преглежда записите на приборите за жизнеспособяването. Въпросът за успешно премахване на тумора повече не стоеше, въпросът се заключаваше в нещо друго: ще живее ли въобще пациентът?

В четири следобед доктор Мукерджи почти свърши работата си. Бе прегледал всичките си пациенти, попълнил листовите им, бе въвел в основния компютър на управляващия център на болницата програми с прогнозите. Затова си отдели време да хапне нещо. Обикновено през следващите четири часа почиваше. Или отиваше в стаичката си със спартанско обзавеждане в сградата за медицинските работници да подреме, или се спускаше на кортовете под открито небе, където изиграваше някой и друг сет на грави тенис, или гледаше обемно кино или си измисляше нещо друго.

Вечерната визитация започваше в осем. Но днес не можеше да се отпусне: прекалено го безпокоеше шесторката астронавти, които се намираха под карантина. Накадаи още преди два часа бе започнал да изпраща резултатите от изследванията. Тревожни сигнали нямаше и затова Мукерджи просто остави информацията през деня да се натрупва. Сега се чувствуваше задължен да се запознае с нея. Като натисна клавишите, включи печатарката и от него заизлиза поток от данни за дейността на японца.

Мукерджи запрехвърля жълтите листа. Рефлекси, наситени синапси, степен на неврална йонизация, ендокринен баланс, скорост на реакцията, дишане, кръвообращение, дейност на сетивата, вътремозъчна молекулярна обмяна, енцефалограмата ту се понижава, ту се повишава... Не, няма нищо необикновено. Изследванията показват, че шестимата астронавти след полета се нуждаят от почивка (измъчени нерви, забавени рефлексии), но не се забелязваше нищо по-сериозно от хроническото недоспиване. Той не намери нито един признак на нарушение дейността на мозъка, заразяване или някакво друго отклонение от нормата.

Тогава, откъде се взимат кошмарите?

Той набра номера на кабинета на Накадаи:

— Карантината — отвърна му веднага висок глас и след миг на екрана се появи слабото жълтеникаво лице на приятеля му. — Здравей,

Пит. Тъкмо се канех да ти позвъня.

Мукерджи каза:

— Освободих се преди малко. Но успях да прегледам това, което си ми изпратил. Няма нищо особено.

— Така и предполагам.

— Как са те? Мисля, че ще ми се обадиш, ако някой отново сънува кошмари.

— Никой не е имал — отвърна Накадаи. — Фалкърк и Родригес спят вече единадесет часа. На Шмид и Керъл разреших да легнат в тринадесет и тридесет. Уебстър и Шейвън легнаха в три. И шестимата хъркат като разпрани, сякаш не са спали цяла година. Изследвах ги по време на сън, но апаратурата показва, че всичко е в нормата. Да ти изпратя ли резултатите?

— Защо? Щом няма халюцинации, то не виждам особен смисъл.

— Значи, довечера ти ще им извършиш сондиране на мозъка?

— Още не знам — каза Мукерджи и повдигна рамена. — Струва ми се, че няма смисъл, но да оставим въпроса отворен. Около единадесет завършвам вечерната визитация и ако има нужда да им прониквам в черепа, ще го направя — той се замисли. — Но... нима те не казваха, че кошмарите са започвали всеки път, когато са лягали?

— Точно така.

— И ето, извън стените на кораба, спят за първи път и не ги мъчат кошмари. Нито следа от нарушаване на мозъчната дейност от въздействие на някаква халюционна инфекция. Разбираш ли нещо, Ри? Започвам да мисля за онази глупава хипотеза, която те изказаха сутринта.

— За невидимото чуждопранетно същество ли? — запита Накадаи.

— Нещо от този род. Ри, в какво състояние е кораба?

— Минал е предвидената обработка и сега се намира в изолационния сектор, където ще го държат, докато ние не изкажем някаква сносна идея за станалото.

— Ще ми разрешат ли да се изкача на борда му? — запита Мукерджи.

— Мисля, че да... но защо?

— Това в краен случай, ако кошмарите наистина са предизвикани от нещо външно; а то и досега може да се намира на кораба. И, разбира

се, телепат на мое ниво е способен да го открие. Ти не можеш ли да получиш веднага разрешение?

— До десетина минути — отвърна Накадаи. — Ще дойда да те взема.

За по-бързо Накадаи взе кола. Когато стигнаха на пистата, той протегна на Мукерджи пукащ космически костюм.

— За какво ми е?

— Ами, може да поискаш да дишаш на кораба. В него сега има само вакуум. Решихме, че едва ли си заслужава, да се напълва със въздух. Освен това там има радиация. Съгласен ли си?

Мукерджи намъкна костюма.

Те тръгнаха към кораба. Това бе една обикновена междузвездна нулагравитационна машина. Поставена в далечния край на пистата тя изглеждаше малка и самотна. Кордон работи препречваха пътя, но оповестени от центъра, пропуснаха лекарите. Накадаи остана вън. Мукерджи с мъка се промуши в шлюза и след обичайната обработка влезе вътре. Внимателно, като човек вървящ през гъста гора, в която, както му се струваше, на всяко дърво седи в засада по някой ягуар, се запромъква край каютите. Предпазливо се оглеждаше и по най-бързия начин се въведе в състояние на пълна телепатична възприемчивост. Отвори широко мозъка си и зачака контакта с това, което можеше да се крие в кораба.

— Давай де. Прави гадостите си.

На всички ментовълни мълчанието беше пълно. Мукерджи обходи всички помещения: трюма, каютите, двигателното отделение. Навсякъде беше пусто и спокойно. Той беше сигурен, че би могъл да открие присъствието на телепатично същество, колкото и необикновено да беше то, щом е било способно да стигне до мозъците на спящите астронавти, то е способно да се добере и до мозъка на буден телепат. След петнадесет минути без да е удовлетворен напусна кораба.

— Нищо няма — каза той на Накадаи. — Ние не мръднахме и крачка напред.

Взие все повече се отчайваше. През целия ден пълзя из сградата. Ако се съдеше по намаляването на притока на слънчева радиация през прозорците, настъпваше нощ. И макар на всеки етаж да се намираще по някой отворен мозък на пришълеца не вървеше с установяването на контактите. Наистина, повече нямаше фатални изходи, но се повтаряше същата история като на кораба. Всеки път, когато докосваше нечий мозък, реакцията беше отрицателна, което правеше невъзможна всякаква връзка. И все пак той се опитваше отново и отново, като преминаваше от мозък на мозък и се отказваше да повярва, че на цялата тази планета няма нито един човек, на когото да разкаже историята си. Надяваше се, че не причинява голяма вреда на тези мозъци, до които се докосва. В края на краищата решаваше се съдбата му.

В девет и половина вечерта измъченият доктор Мукерджи с възпалени от напрежението очи мъknеше бремето на задълженията си. Работата му беше много. Шизоиден колапс, кататоническо вцепенение, Сатина с комата и, няколко най-обикновени истерички, два случая с парализа, афазия и още доста други болни, лечението на които поглъщаше шестнадесет часа на денонощие и изтощаваше до край телепатичните му способности.

Някога ще се премести оттука, ще напусне тази болница и ще се захване с частна практика на някой тропически остров, откъдето ще може да лети през почивките до Бомбай и заедно със семейството си да прекарва отпуската си по планетите на далечните звезди, по подобие на преуспяващите светила в медицината. Някога... Най-добре е да избие буйните фантазии от главата си. Ако трябва да се мечтае, каза си, то да е на сън. Трябва да легне. Сън, прекрасен и чудесен. А от утре всичко започва от ново: Сатина и комата ѝ, шизоидите, кататониците...

Влезе в хола и започна да преминава от пациент на пациент, но по едно време го повикаха:

— Доктор Мукерджи, елате при доктор Бейли.

Бейли ли? Главният лекар на неврологичното отделение е още в болницата? Защо ли? Разбира се, не можеше и дума да става да пренебрегне повикването. Мукерджи съобщи в управляващия център, че прекъсва визитацията си и се насочи бързо към облицованата с интересна мозайка врата, на която се виждаше табела: „САМЮЕЛ Ф. БЕЙЛИ. Д. М.“

Вътре се бяха събрали поне половината от невропатолозите на болницата: четирима от основния институт, цяла тълпа от отделенията, сред които и няколко доктора от най-висша класа. Бейли, пухкав човек на възраст, с жълтеникав цвят на косите, имаше солидна тежест като специалист. Сега стоеше на масата и почукваше с пръсти по някакъв лист с цифри и се мръщеше. Като видя Мукерджи леко кимна за

поздрав. Отношенията между тях не бяха от най-добрите. Бейли бе представител на старата школа и не вярваше много на телепатията като на метод за лечение на болен мозък.

— Току-що изясних следното — започна той, — тези доклади са се трупали през целия ден и сега изведнъж се струпаха на мен, но защо, един бог знае. Чуйте: двама сърдечно болни, когато се намирали под действието на успокоително, получили изведнъж силен шок, описан от лекуващия лекар като сетивно претоварване. При единия това завършило със спиране на сърцето, при другия — с кръвоизлив в мозъка. И двамата починали. На друг болен с нарушен ендокринен баланс, нивото на адреналина подскочило рязко, като на бегач на дълги разстояния и пропаднали шест месеца лечение. И още един пациент, независимо от пълната упойка, се замаял по време на операцията и бил сериозно травмиран от лазерите. И така нататък. Подобни случаи днес са станали из цялата болница. Компютърната проверка на енцефалограмите показва, че четиринадесет пациенти, без да се броят споменатите, в течение на последните единадесет часа са сънували необикновено ужасни кошмари, при това така реални, че са довели до психически разстройства и почти навсякъде са съпътствувани от физически вреди. Управляващият център няма нито един описан случай в паметта си за епидемия от кошмари. Не е възможно да се смята и за следствие на развалена храна или просто случайност. Въпреки това, спящите пациенти продължават да виждат кошмари и тези, които са в лошо състояние, се подлагат на смъртна опасност. Приспиването на пациенти в критично състояние трябва веднага да се прекрати, а където е невъзможно, да се променят защитните средства. Но ако това продължи и утре, тези защитни мерки не са изход. — Бейли направи пауза, плъзна поглед по стаята и го спря на Мукерджи. — Компютърният център предлага следната хипотеза: в болницата се намира психопат със силни телепатични способности, нахвърля се на спящите пациенти и им предава видения във вид на ужасни кошмари. Мукерджи, вие какво ще кажете относно тази хипотеза?

— Всичко е логично — отвърна Мукерджи, — макар и да не мога да си представя, защо телепатът ще трябва да внушава тези вледеняващи кръвта кошмари. Между другото, компютърният център знае ли за случая в карантинния блок?

Бейли се взря в листа с цифрите:

— Какъв е този случай?

— Шестима астронавти, които днес са пристигнали, докладвали, че са ги мъчили хронични кошмари през време на целия път към Земята. Доктор Ри Накадаи ги изследва. Повика ме в качеството ми на консултант, но с нищо не можах да му помогна. Възможно е в кабинета ми да са дошли последните съобщения от Накадаи, но...

Бейли се намеси:

— Центърът се интересува само от ставащото в болницата, а не от целия космодрум. И ако тези шестима са се мъчили от кошмари по време на пътя, то малко вероятно е да се появят подобни симптоми...

— Точно това е — прекъсна го Мукерджи. — Кошмарите са ги мъчили в космоса. Но сега спят непробудно от самото утро и Накадаи твърди, че сънят им е здрав. Възможно от там е тръгнала тази вълна от халюцинации. Което означава, че нещото, което ги е безпокоило насън през полета, по някакъв начин се е оказало на свобода и скита из болницата. Това същество е способно да предизвиква такива ужасни сънища, че те са докарали нашите астронавти със солиден стаж в космоса до границите на нервното срутване, те могат да травмират сериозно и дори да убиват хората с по-слабо здраве — на това място той изведнъж видя, че Бейли, и не само той, го гледа някак си странно. Затова продължи, но по-сдържано. — Съжалявам, че звучи така фантастично. Обмислях тази идея през целия ден, когато имах свободно време. Едва сега детайлите се сглобиха в едно цяло. Не казвам, че хипотезата абсолютно съответствува на истината. Бих казал, че това е най-подходящият вариант, който се съвпада с хипотезата на астронавтите. Този вариант обяснява цялата ситуация. Според моята хипотеза ние трябва веднага да влезем в контакт с това същество, ако желаем да прекратим по-рано това безобразие, което заплашва още човешки животи.

— Добре, докторе — неочаквано се съгласи Бейли. — Как предлагате да влезете в контакт?

Мукерджи бе направо разтърсен. През тоз ден беше ужасно изморен и едва се държеше на крака. А Бейли просто го подлагаше на зъбите на търсещото плячка чудовище, без дори да пита за съгласието му. Разбира се, не можеше да откаже. Сред целия персонал на болницата само той беше телепат. Ако предполагаемото същество се крие някъде в болницата, то само телепат може да го открие.

Като се стегна Мукерджи каза твърдо:

— Добре. За начало ми е нужен списък с всички случаи на кошмари, карта с местонахождението на всеки пострадад и приблизителното време на започване на халюцинациите.

В къщи всички се готвят за Фестивала На Превръщанията, един грандиозен празник, отбелязващ края на зимата. Хиляди взие във фазата метаморфи тръгват на път към Долината на Пясъка, огромен естествен амфитеатър, където винаги се извършват свещените ритуали. Първите участници вече заемат местата си с лице на изток, като очакват изгрева. Редиците постепенно се попълват от прииждащите от всички краища на планетата взие, докато златистата долина не се изпълни. Взие започват да менят енергийното си ниво, пространствените форми, вътрешния резонанс, като се наслаждават на последните радостни минути на сезона на метаморфозите и се състезават един друг с демонстрации на неизчислимото разнообразие на формите, най-динамичните цикли на физически превръщания... Когато първите червени лъчи на слънцето се приближат до Иглата, ликуващите взие изпадат в още по-голям транс, започват да скачат и танцуват и самовглъбени изменят формата си, като се разделят с щедростта на зимата — сезонът на метаморфозите. На планетата настъпва сезонът на постоянството. Накрая слънцето напълно излиза над хоризонта, те се обръщат един към друг, отново с единствената си форма, прегръщат се и...

Взие се старалаше да не мисли за това, но му бе невероятно трудно да сподели в себе си чувството на загуба и мъчителната носталгична болка, която нарастваш непрекъснато. Той вече не се надявалаше на чудо, което да го върне в къщи в началото на Фестивала на Превръщанията, но му бе още по-трудно да се примири с нещастията си.

Опитите да докосне човешки мозък оставаха неуспешни. Може би, ако приеме видима за тях форма и се остави да го видят, а после започне да се изяснява на глас?...

Но взие бе така мъничък, а хората така грамадни. Прекалено голяма е опасността. Взие се притисна до стената и внимателно

заизразходва светлинното си излъчване в областта на ултравиолетовия спектър, като преценяваше шансовете си и нищо не можеше да реши.

— Добре — уморено каза Мукерджи, когато до полунощ оставаха минути. — Мисля, че имаме ясна следа. — Той седна на стола пред огромния екран-стена, на който се виждаше тримерния план на болницата. Ярочервените точки отбелязваха всеки случай на кошмари, жълтият пунктир — предполагаемото преместване на невидимото чуждопланетно същество. — То е проникнало през страничната врата, най-вероятно направо от кораба и се е вмъкнало първо в кардиологичното отделение. Вижте леглото на мисис Малдонато... леглото на мистър Гинес... После се е изкачило на втория етаж, насочило се е в централната част и се е вмъквало в черепите на хората тук... тук... и тук. Било е от десет до единадесет часа сутринта. Следващите час и десет минути не са наблюдавани халюцинации. Но после става онзи неприятен случай в операционната на третия етаж, а после... — Мукерджи за миг присви залепващите се очи; точките и пунктирите започнаха да се премрежват пред него. Той се застави да продължи, като показваше остатъка на пътя на тайнственото същество на докторите на болницата и офицерите от охраната. Накрая завърши. — Това е. Предполагам, че съществото сега се намира между пети и осми етаж. Придвигва се значително по-бавно, най-вероятно заради загуба на енергия. Какво трябва да правим? Преди всичко да държим заключени всички врати и така да го затрудним при придвижването му, като се постареем да стесним полето на търсенето.

Един офицер от охраната запита леко смутено:

— Докторе, но как ние ще открием едно невидимо същество?

Мукерджи с труд сдържа раздражението си, преди да отвърне:

— Видимият спектър не е единствения род електромагнитно излъчване във Вселената. Ако това същество е живо, то трябва нещо да излъчва. Ние имаме под ръка компютър с милиони чувствителни изводи към различни датчици из цялата сграда. Нима не можем да го открием по преместването на източник от инфрачервено или

ултравиолетово излъчване? Може дори да бъде рентгеново. Та ние не знаем, господи боже, какво излъчва то. Защо не и гама лъчи? Разбира те ли, нещо страшно се е измъкнало на свобода и се крие в болницата. Човек не може да го намери, но компютърът — да. Нека поработи.

Доктор Бейли каза:

— Възможно, енергията, по която да го открием, да е... телепатична... колега?

Мукерджи повдигна плещи:

— Доколкото зная, телепатичните сигнали нямат отношение към електромагнитното излъчване. Но вие несъмнено сте прави, аз бих могъл да откроя нещо такова и съм съгласен да изследвам всеки етаж, веднага след завършването на нашето заседание — той се обърна към Накадаи. — Ри, какво ще кажеш за онези астронавти?

— И четиримата проспяха осем часа без ни най-малък намек на кошмари. Сънували са, но това си е в реда. През последните два часа разговарях с тях по телефона и ги свързах с някои пациенти, които също са имали кошмари. Те се съгласиха, че сънищата им по време на полета и тези на пациентите, са еднакви по структура и обща интензивност на ужаса. Основна тема на всички е било разпадане на тъкани и непознати пейзажи в съчетание с подавящо и почти нетърпимо чувство на изолираност, самота и откъснатост от своите.

— Това се съгласува добре с хипотезата за другопранетно същество — каза психолога Мартинсън. — То скита наоколо, старее се да се свърже с нас, иска да ни каже, че тук съвсем не му харесва. Този разказ стига до човешкия мозък единствено във формата на ужасни кошмари...

— Но защо се обръще само към спящи хора? — запита някакъв студент.

— Изглежда, само с тях може да се свързва. Възможно е, будният мозък да не е възприемчив към сигналите му — предположи Мукерджи.

— Струва ми се — намеси се един офицер от охраната, — че вие трупате предположение на предположение, за които нямате никакво основание. Вдигате шум около някакъв невидим телепат, който нашепва на ушите на хората всякакви гадости. А е възможно, в главите да прониква зараза или нещо от храната, или...

Мукерджи отвърна:

— Хипотезите, които изказвате, вече са проверени и отхвърлени. Ние разработваме тази версия, защото тя свързва в едно цяло всичко, макар и да звучи фантастично. Така или иначе, тя е всичко, което имаме. С ваше позволение, аз тръгвам да изследвам сградата за наличието на телепатично излъчване — той излезе, като стискаше с длани пръскащата се от болки глава.

Сатина Ренс се размърда обтегна и затихна. Погледна нагоре и видя изумителното сияние на пръстените на Сатурн, което проникваше през купола на огромната зала. В живота си не бе виждала нищо по-прекрасно. От това разстояние, само стотина хиляди километри, ясно различаваше зоните на пръстените, всеки със своята скорост и чернотата на космоса надзъртаща в пролуките между тях. А самият Сатурн господстваше в небето огромен и ярък...

Но какъв е този тътнещ звук? Гръмотевица? Това не може да бъде тук, на Титан. Отново грохот. Почвата се тресе. Пукнатини в купола! Не, не, не! Усеща въздуха да излиза навън. Гледайте, отвън влиза зеленикава мъгла... наоколо падат хора... какво става, какво става? Нима Сатурн пада на главите ни? И този отвратителен вкус в устата... а... а...

Сатина завика. И продължи да вика, без да спира, като падаше в мрак и безсъзнателно се увиваше в мекото одеяло, трепереше и благодареше на съдбата си, че има къде да се скрие.

Мукерджи със свита от трима офицери и двойка студенти обиколи цялото здание. Влезе в отделения, за които дори не подозираше, че съществуват. Изследва мазетата, после мазетата под мазетата и мазетата под мазетата под мазетата; мина през лабораториите и компютерните зали, палатите и приемните. През цялото време бе в пълна телепатична възприемчивост, но не забеляза нищо, нито един проблясък на ментопоток. Кой знае защо, това не го учуди. Зората настъпваше и той искаше само едно: да спи. Поне шестнадесет часа и да не го будят. И плуе на кошмарите. Просто беше безкрайно уморен.

А ужасното същество продължаваше да бъде на свобода и да всява кошмари. През нощта станаха три инцидента с интервали по деветдесет минути: двама пациенти на петия етаж и един на шестия се събудиха обхванати от ужас. Бързо успяха да ги успокоят, но сега странникът бе близо до палатата на Мукерджи и го обезпокои мисълта, че неговите душевно неуравновесени пациенти могат да бъдат подложени на подобно въздействие.

През това време компютърният център бе препрограмирал така мониторните системи по леглата на болните, че да разпознават първите признаци на кошмарите — хормонални изменения, биене в електроенцефалограмите, честота на дишане и т.н. — с надеждата да се събуди жертвата преди да настъпи максимума. Все пак Мукерджи предпочиташе да види тази твар хваната и махната от болницата преди да се захване с неговите болни.

Но как да го направи?

Изкачваше се на шестия етаж и едва не падаше от умора, но въпреки това премисляше всичко, което се бе казало на среднощното съвещание: броди из болницата, опитва се да се свърже с хората, така каза Мартинсън. Неговите повиквания в човешкия мозък се превръщат на вледеняващи кръвта сигнали. Изглежда будният мозък не възприема повикванията. Дори и мозъкът на телепат. Мукерджи си помисли, дали

не следва специално да заспи с надеждата пришълецът да се промъкне в него, а после той ще се опита да го обърка, да го примами в някакъв капан — но не, не бива. Като спящ, по нищо не се отличава от другите хора. Заспи ли и пришълецът влезе в контакт, той просто ще види същите тези дяволски кошмари и ще се събуди. До нищо няма да стигне. Това не е изход от положението. Ако можеше да установи контакт чрез мозък на някоя жертва на кошмарите... човек, който да използва като телепатичен високоговорител... човек, който няма да скача от леглото...

Сатина!

Възможно, възможно. Разбира се, трябва да е сигурен, че момичето ще бъде защитено и няма да ѝ се причини никаква вреда. И без това в главата ѝ е пълно с всякакви ужаси. Но ако ѝ даде от силата си, отблъсне отровата на кошмарите, приеме върху себе си удара и като се възползува от телепатичната връзка, се окаже способен да устои и при това да разговаря с чуждия мозък — това може да свърши работа. Може...

Той влезе в стаята ѝ. Стисна ръката ѝ в своята.

— Сатина!

— Утрото ли е вече?

— Прекалено е рано, Сатина. Но днес всичко не е по нормите. Нужна ни е твоята помощ. Ти не си задължена да се съгласяваш, ако не искаш, но мисля, че можеш да ни укажеш неоценима услуга. А може и на себе си. Изслушай ме внимателно и обмисли всичко, преди да отговориш с „да“ или „не“.

„Боже, помогни ми, ако нещо не е наред“ — помисли Мукерджи, но вече на ниво, което се намираше много по-ниско от нивото на телепатичния контакт.

Взие от няколко часа не се опитваше да встъпва в контакт. Намираше се на границата на умствено разстройство. Трепереше от безсилие и безнадеждност на положението си. Беше така самотен. Защо да се опитва отново? Резултатите бяха едни и същи. Безполезно си изразходваше силите и пренасянето на безпокойството си на хората не даваше резултат.

Слънцето изгря. Взие започна да се замисля, дали да не излезе извън сградата под лъчите на жълтото слънце и да снее защитата си. Това би била една бърза смърт, край на всички нещастия и надежди. Той е бил просто един глупак, мечтаейки да види отново родната си планета.

Но какво е това?

Зов. Ясен, осмислен. Ела при мен! Открития мозък някъде на този етаж, не говореше на езика на хората, нито на езика на взие, но използваше тези безсловесни общодостъпни понятия, които възникват всеки път, когато си общуват пряко мозък с мозък. Ела при мен. Разкажи ми за себе си. Как да ти помогна?

Взие бе обхванат от възбуда, плъзна се по целия спектър, пусна инфрачервено пламване, бодящ ултравиолетов лъч, пролетно сияние на видимата светлина и едва тогава успя да се овладее. Той бързо засече посоката на повикването. Не е толкова далече: по коридора, ще трябва да се пъхне под онази врата, а сега по този проход. Ела при мене. Да. Да. Като протегна телепатичното си сетиво и така напипваше верния път, взие тичаше към зова.

Мукерджи, който бе съединен с мозъка на Сатина, неочаквано получи съкрушителен удар на навлизащ кошмар. Дори отслабен този ефект си запазваше зашеметяващата сила. Той усети поразителното въздействие на мозък над собствения си мозък. А през това време във възприемащия мозък на Сатина се завъртя...

Стената бе по-висока от Еверест. Сатина се опитва да се добере до върха, драска по повърхността с нокти по бялата повърхност и се опитва да открие и най дребните вдлъбнатинки. На два метра нагоре, се връща един. Долу — смътно се вижда яма, от която се изстрелват езици на пламъци, придружавани от вонящи газове. А уродливи чудовища с ости като игли зъби, чакат да падне. Стената става все по-висока. Въздух почти няма — задушава се, в очите ѝ — мъгла, а изцапана ръка стиска сърцето ѝ, усеща как кръвоносните съдове се отделят от тялото и започват да изглеждат като проводници измъкнати от изпочупен таван. Силата на притеглянето непрекъснато нараства... боли я, гръкляна се пречупва, лицето ѝ отвратително увисва... и реката на страха стремително изпълва съзнанието...

— Това не е истинско, Сатина. Илюзии са. В действителност няма нищо.

— Да, знам — каза тя, но Мукерджи ясно долавя страха ѝ.

Мускулите на момичето затрептяват, по лицето ѝ се плъзва червенина, придружени с капчици пот, а очите се размърдват под стиснатите вежди. Сънят продължава. Колко ли ще издържи още?

— Дай ми го — казва Мукерджи. — Дай ми съня.

Не го разбира. Нищо. Мукерджи знае как да го направи. Толкова е уморен, че престана да мисли за умората. Някъде в задколапсната област намира неочаквана сила, която му помага да влезе във вцепенената от ужас душа и да измести като паяжина настрана халюцинацията. Сега образите се нахвърлиха на него. Този път непосредствено, а не през мозъка на Сатина и тези фантоми си играят в черепа му. Усеща Сатина да се отпуска и едновременно сам напруга

сили и се съпротивлява на яростния натиск на ужаса, който сам извика при себе си. Бори се. Маха от момичето ирационалността и запълва своето съзнание с него, приспособява се, и привиква да мисли успоредно на потока ужасяващи видения.

Дели със Сатина това, което е предназначено само за нея. Заедно ще могат да понесат товара. Поема по-голямата част, но и момичето е достатъчно натоварена и никой от тях не е омагьосан от тези страшилища. Те могат да се смеят над чудовищата на съня; дори да изпаднат във възторг от тях — каква буйна фантазия ги създава! Ето това същество със стоте глави, сплетено кълбо живи проводници, хапещи се дракони, остри зъби... нима може да се страхува от нещо, което не съществува?

Мукерджи изпраща през бърканицата причудливи видения своя свързана мисъл, прокарва я през мозъка на Сатина в мозъка на неизвестното същество.

— Можеш ли да махнеш тези кошмари?

— Не — отвърна то. — Те са във вас, а не в мен. Само им давам първоначален тласък. Вие сами си създавате виденията.

— Добре. Кой си ти и какво ти е нужно тук?

— Аз съм взие.

— Какво?

— Форма на живот от планетата, откъдето взимате клонките на „зеления огън“. Попадах на вашата планета поради разсеяност.

Разказът се съпровождаше с чувство на мъка, което ту се усиляваше, ту отслабваше. Имаше и патос и жал към самия себе си за несигурността и изтощението на всички сили. Над това още се носи вълната кошмари, но тя вече няма значение.

Взие продължаваше да разказва:

— Искам само да се върна в къщи. Тук не ми харесва.

„И това е нашето другопланетно чудовище — помисли Мукерджи. — Нашето страшно, разпиляващо кошмари същество от звездите!“

— Защо насочваш халюцинации?

— Не става по моя воля. Просто се опитвам да извърша ментоконтакт. Има май някаква грешка в сетивната система на човека. Не знам. Не знам. Така съм уморен. Ти можеш ли да ми помогнеш?

— Ние ще те изпратим в къщи — обеща Мукерджи. — Къде си? Можеш ли да се покажеш? Каж ми как да те намеря и ще се свържа с началника на космодрума. Той ще организира връщането ти в къщи с първия отиващ там кораб...

Съмнение. Мълчание. Контактът отслабва и изглежда ще се прекъсне.

— Е? — попита Мукерджи след малко. — Какво става? Нещо случи ли се?

Взие не отговори веднага.

— Как мога да ти вярвам? Може ти просто да искаш да ме унищожих? Аз ще се открия...

Мукерджи като прехапа устни скри обхваналата го бяс. Запасите от телепатична енергия почти се изчерпаха. Той напълно можеше да загуби въобще контакта. Ако сега не намери начин да уговори това мнително същество, той може да се изчерпа, преди да уреди всичко. Положението изисква отчаяни мерки.

— Чуй ме, взие. Нито аз, нито момичето, което използвам, имаме повече сили да продължаваме разговора. Каня те в главата си. Ще премахна всички бариери и ти ще видиш кой съм аз, ще ме огледаш както се следва и ще решиш, дали ще ми си довериш или не. В края на краищата това е нужно на тебе. Ще ти помогна да се върнеш в къщи, но само когато те видя.

Той отвори широко мозъка си. И остана ментално беззащитен.

Взие нахлу в мозъка на Мукерджи.

Някаква ръка докосна Мукерджи за рамото. Той недоволно измърмори нещо и замълча, като се постара да събере мислите си. До него стоеше Ри Накадаи. Те се намираха... къде?... в палатата на Сатина Ренс. През прозореца се промъкваше бледата светлина на ранното утро. Изглежда, за миг е заспал. Главата му се пръска от болка.

— Обиколих навсякъде, да те търся, Пит — каза Накадаи.

— Вече всичко е наред — измърмори Мукерджи. — Пълен ред. — Тръсна глава и си спомни всичко. На пода, до леглото на Сатина стоеше нещо малко, голямо колкото жаба, но с особена форма, цвят и строеж. Докторът го посочи на Накадаи. — Това е взие. Чуждопланетният ужас. Ние със Сатина се сдружихме с него. Уговорихме го да се покаже. Слушай, тук никак не му е добре, затова, ако не се затрудняваш, иди и поговори с някой шеф на космодрума и му обясни, че при нас има същество, което трябва веднага да потегли към звездата Нортън и...

— Вие ли сте, доктор Мукерджи? — попита Сатина.

— Вярно! Полага се да се представя, когато ти... ти събуди ли се?

— Нали вече е утро? — момичето с усмивка се долепи до таблото на кревата. — Вие сте по-млад, отколкото мислех. И колко сте сериозен! Аз обичам такъв цвят на кожата. Аз...

— Ти събуди ли се?

— Сънувах лош сън — каза тя. — Или сънувах, че сънувам лош сън... Не знам. Както и да е, но беше много страшно и когато всичко свърши, изведнъж ми стана добре... Помислих, че ако продължа да спя и нататък, ще изпусна много хубави неща. Трябва да стана и да погледна какво става в света... Вие нещо разбрахте ли, докторе?

Мукерджи усети как колената му изведнъж се разтрепериха.

— Шокова терапия — измърмори той. — Изритахме я от комата и... като дори не подозирахме, какво правим. — Той се приближи да

леглото. — Слушай, Сатина. Не съм спал май милиони години и падам от умора. Искам да поговоря с тебе за хиляди неща, но не сега. Съгласна ли си? Не сега. Ще изпратя доктор Бейли — той е шефът тука. Като се наспя, се връщам и заедно ще си побъбрим. О'кей? Да кажем, довечера около пет или шест? Добре, нали?

— Е, разбира се — каза Сатина и една усмивка се плъзна по усните и. — Ако усещате, че трябва да бягате точно в мига, когато аз... Разбира се, вървете. Вие изглеждате така уморен, докторе.

Мукерджи ѝ изпрати въздушна целувка. После хвана Накадаи под ръке и го поведе към вратата. В коридора му каза:

— Бързо отнеси взие в карантинното и се постарай да му намериш подходяща атмосфера. И организирай изпращането му в къщи. Мисля, че можеш да пуснеш астронавтите. Аз отивам при Бейли... А после лягам да спя.

Накадаи кимна.

— Трябва да си починеш, Пит. Останалото ще направя аз.

Мукерджи тътреше крака, когато бавно тръгна към кабинета на доктор Бейли, а по пътя си мислеше за усмивката на Сатина, за тъжния малък взие, за кошмарите...

— Приятни сънища, Пит — викна след него Накадаи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.